

Pròleg

Encetem aquest llibre amb Isidre Mompert, violador i infanticida. Les seves últimes hores en capella van ser narrades amb la minuciositat i realisme de periodistes marcats per l'agonia de madame Bovary. Camí del cadafal, tremolós i escardalenc, Mompert plorava davant la multitud, àvida de presenciar la seva execució, un episodi lamentable que no va fer més que consolidar el moviment per l'abolició de la pena capital.

També tenim pinxos, que per dos duros s'embarquen a ganivetades amb sabates de xarol, gomina als cabells i armilla de ratlles. I en aquest recorregut tètric, no podia faltar Enriqueta Martí, casada amb un mal pintor, i que tothom recorda per segrestar criatures, assassinar-les i convertir-les en unguents, la reina dels criminals de Barcelona, la nostra vampira, que no va ser ni tan vampira ni tan criminal com la pinten.

Si hi va haver un suïcidi sospitós, va ser el de la Lolita. En un ambient de bordells i cocaïna, personatges poderosos es van creuar amb una noieta eixelebrada que va caure des d'un terrat... travessada per un tret. La premsa es va apressar a qualificar la seva mort de suïcidi, contravenint qualsevol lògica. Van haver de passar deu anys per posar nom i cognoms a l'autor del tret.

Tot i que Barcelona és una gran ciutat, cap i casal de Catalunya, a l'hora de matar algú no som gaire sofisticats. Com veurem, l'arma predilecta era la planxa. Aquelles planxes de ferro que s'escalfaven sobre la cuina econòmica, contundents i pesants, a l'abast de tothom. N'hi havia una a cada casa i malauradament en Benvingut, en Pablo i l'Àngela van rebre la seva contundència.

En Ricardito va fer córrer rius de tinta i no va ser per la tria de l'arma, que no va ser gaire original. Passarà a la història com un geni de la tramesa. Ningú com ell no va saber agafar un cadàver, empaquetar-lo amb cura i facturar-lo a Madrid.

També ens endinsarem en la crònica de successos dels anys trenta, quan els reporters, els periodistes d'investigació i el gust pel detall van deixar relats memorables d'assassinats de gent anònima. En recordarem un, en què el cronista buscà en va alguna conspiració política per donar-hi volada, fins a obtenir, tal com titulà, *el millor crim de la temporada*.

Però també ens toparem amb el pistolerisme, que es va estendre com una plaga per Barcelona, just abans de la Guerra Civil, enduent-se per davant sindicalistes, polítics —com Miquel Badia i el seu germà Josep— i periodistes incòmodes, com ara Josep Maria Planes, que va tenir la gosadia de parlar-ne i plantar-hi cara, i fins i tot de posar nom i cognoms als pistolers. Va ser mort a trets a la Rabassada.

Finalment, farem una passada per la Barcelona del luxe, en plena postguerra, quan a l'Hotel Ritz s'atrinxeraven els pocs milionaris que feien estada a la ciutat. Un en va sortir de panxa enlaire, discretament, ja que al Ritz *mai no hi mor ningú*.

Mercè Balada